

всіх факторів дозволить відобразити в інноваційній стратегії найбільш ефективний засіб досягнення і реалізації цільового інноваційного рівня розвитку підприємства [4]. Основна мета розроблення інноваційної стратегії підприємства полягає у створенні умов, які забезпечують інноваційний саморозвиток підприємства, підвищення ефективності виробництва та конкурентоспроможності в довгостроковій перспективі за рахунок впровадження інновацій.

Завданнями розробки інноваційної стратегії є: обґрунтування пріоритетів і напрямів інноваційного розвитку; організація інноваційних процесів, які забезпечують ефективну взаємодію всіх суб'єктів інноваційної діяльності; оцінка інноваційного потенціалу підприємства; активізація інноваційної діяльності; вибір і реалізація інноваційних проектів, які здійснюють вплив на підвищення конкурентоздатності; розробка сценаріїв інноваційного розвитку; концентрація ресурсів на пріоритетних напрямках інноваційної політики; реалізація інших заходів.

Використані джерела

1. Василенко В.О. Інноваційний менеджмент: навч. посібник. К.: ЦНЛ, 2005. 440 с.
2. Тульпа І.А. Інноваційна стратегія: навч. посібник. Х.: Студцентр, 2005. 208 с.
3. Тульпа І.А. Формування інноваційних стратегій в умовах технологічних змін. Х.: РВВ ІМБ, 2004. 172 с.
4. Федулова І.В. Обґрунтування напрямів інноваційного розвитку підприємств хлібопекарної галузі: монографія. К.: НУХТ, 2009. 512 с.

Григорчук Оксана

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: к.е.н., доц., доцент кафедри менеджменту, публічного

управління та персоналу ЗУНУ Попович Т. М.)

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ТА РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ефективна публічна управлінська діяльність є важливим чинником розвитку сучасної держави, запорукою суспільного прогресу.

Оцінка ефективності і результативності державного управління як управління складною, багатофункціональною системою, є дуже нетривіальним завданням. Державне управління не має цільової функції, що формалізується, і, як наслідок, інтегрального показника якості. Цілі державного управління, як правило, задаються у вигляді переліку і не згортаються в одну, деталізацією якої можна вважати інші.

Причому складність побудови інтегральних показників для оцінки ускладнюється тим, що результати реалізації функцій державного управління далеко не завжди безпосередньо пов'язані з якістю державного управління. З розвитком ринкових стосунків і в результаті реформ, що утілюють в життя принципи нового державного менеджменту, суб'єкт і об'єкт державного управління стають усе більш розділеними: відбувається перехід від прямих методів впливу на суспільство до непрямих форм участі, результати яких менш прогнозовані і знаходяться в залежності від значної кількості зовнішніх чинників [1].

Оцінювання ефективності публічного управління є систематичним актом аналізу процесу досягнення поставлених цілей і виконання функціональних завдань та визначення результатів діяльності державних інститутів, установ та органів місцевого самоврядування з метою підвищення їх ефективності. Існує досить багато методологічних підходів до оцінки публічного управління. Незважаючи на це, доводиться констатувати несформованість методологічної бази та відсутність комплексної методики ґрунтовної оцінки ефективності публічного управління [2, с. 69]. Немає чітко визначених критеріїв оцінки, що призводить зазвичай до описовості та фрагментарності оцінки публічного управління. Новий публічний менеджмент ґрунтується на концепції управління за результатами, але й ця концепція вимагає суттєвого доопрацювання. Зокрема, йдеться про необхідність поєднання оцінки як результату, так і процесу діяльності органів публічної влади.

Особливості органів виконавчої влади, як постачальників державних послуг, визначають різноманітність підходів до оцінки якості здійснюваної ними діяльності – державного управління. Вибір критеріїв оцінки, джерела даних і методу їх агрегації залежить від цілей проведення оцінки і управлінських завдань. До таких завдань можуть відноситися:

- оцінка і моніторинг діяльності органів державного управління у рамках бюджетування за результатами;
- рейтингування органів виконавчої влади за показниками ефективності та результативності в цілях порівняльного аналізу і розробки рекомендацій по поліпшенню процесів і результатів діяльності;
- бенчмаркінг та аналіз кращої практики в органах виконавчої влади;
- рейтингування національних систем органів виконавчої влади за якістю державного управління для ухвалення управлінських рішень у рамках політики що проводиться національними урядами або міжнародними організаціями.

Серед управлінських завдань, які можуть вирішуватися за допомогою аналізу якості державного управління особливо виділяється оцінка ефективності змін, що проводяться в органах виконавчої влади (впроваджуваних нових інструментів управління).

Пошук універсального концептуального підходу до оцінки, який дозволив би проводити оцінку і аналізувати діяльність органів державного управління з позицій їх здатності і успішності в досягненні мети максимізації громадського добробуту, триває. Перспективним у межах заявленої наукової проблематики є науково-практичне розроблення моделі ефективності діяльності публічного управління, яка б ґрунтувалася на поєднанні критеріїв оцінки діяльності та результату і відповідала б національним умовам України.

Використані джерела

1. Соколов А. В. Сучасні підходи до оцінки якості державного управління. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2014. № 4. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2014_4_13
2. Таньчук О. А. Основні підходи до оцінювання ефективності публічного управління. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. 2015. № 3. С. 63-71.

Гульовська Іванна
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту, публічного управління
та персоналу ЗУНУ Чорна Н.П.)

ОБ'ЄКТИВНА НЕОБХІДНІСТЬ ПРОВЕДЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ЇЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Угода про асоціацію з ЄС не тільки відкрила нові перспективи у соціально-економічному розвитку, але й обумовила появу нових викликів у процесах економічної модернізації України. Передусім, Україна зобов'язана узгодити свою національну стратегію розвитку із вимогами ЄС і міжна-родними зобов'язаннями зі сталого розвитку, загалом, та екологічними, зокрема.

Формування і реалізація стратегії сталого розвитку України відбувається під впливом сучасних світових тенденцій не тільки щодо гармонійного розвитку людства, а також його виживання. Вирішення цих питань зосереджене у площині загальних процесів техносферизації господарської поведінки на різних рівнях і покладається, передусім, на державу.

Вже сьогодні трансформаційні процеси щодо управління екологічною безпекою на загальнодержавному, регіональному і місцевому рівнях відображаються у екологічній